

Vennlig hilsen
HFD

101324

IX A 1 Ulrich Herman Fredrik Stang, født i Stavanger 20. januar 1887. Gift i Bergen 13. januar 1917 med Anna Magdalene Christensen, født på Fjøsanger ved Bergen den 25. februar 1893, datter av skibsreder Jacob Christian Christensen (1822—1917) og hustru Mathilda, f. Appelquist (1869—1954) (svensk).

Skibskaptein Jacob Christensen, født på Øen Als i 1782, død i Bergen i 1869, hadde begynnelsen av 1800-tallet med sin seilskute til Bergen og slo seg ned der. Han ble gift i Bergen med Peroline Thorbjørnsen, født i Bergen i 1789, død sammesteds i 1862.

Deres sønn var:
Skibskaptein, senere skibsreder i Bergen
Jacob Christian Christensen (1822—1887)
som var gift med
Anna Magdalene Bjerck (1817—1901)

Deres sønn var:
Skibsreder i Bergen Jacob Christian Christensen (1857—1917)
som var gift med
Mathilda Appelquist (1869—1954)

Deres datter er:
Anna Magdalene Christensen, født 1893
som er gift med
Ulrich Herman Fredrik Stang, født 1887

Ulrich Stang blev student i 1905 og juridisk kandidat i 1911. Etter et par år arbeide på skibsreder J. B. Stangs kontor i Christiania — for å skaffe sig praktisk utdannelse med sikte på utenrikstjenesten — fikk han i 1914 en underordnet konsullær stilling i Brasilien. I 1915 blev han fast ansatt i utenriksetaten, først som sekretær, senere som bureauchef i Utenriksdepartementet. I 1922 blev han legasjonssekretær i Berlin, i 1929 i Stockholm og i 1930 legasjonsråd i Paris. I 1934 blev han efter ansøknig forflyttet som legasjonsråd til Berlin og satt i denne stilling til april 1940, da legasjonen blev utvist fra Tyskland. Sammen med legasjonens chef reiste han hjem til Norge og arbeidet under krigen i centraladministrasjonen i Oslo.

Ulrich Herman Fredrik Stang, f. 1887
Med-utgiver og redaktor av *Norsk slektsbok*.

Fra: Den juridiske stiftelse Stang, utg. for slektens medlemmer av Thomas Stang og Ulrich Stang. Oslo 1959

Bergen
Bergen
857—

Kom i
n blev
i 1822.

30 års
praktisk

den næsten eventyrlige fremgang — på alle områder — som fulgte i den politiske bevægelses kjølvand. Han følte sig tiltalt av nasjonalsocialismens ideer og sluttet sig i 1941 til den parallelle bevægelse i hjemlandet. I mai 1945 blev han arresteret og satt i fengslet på Ilebu til slutten av august 1948, da han av lagmannsretten i Oslo blev dømt til 4 års tvangsarbeide. På dette tidspunkt hadde han etter de gjeldende soningsbestemmelser sittet inne lengere tid end nødvendig efter domsresultatet. Han blev derfor loslatt like efter domsavsigelsen og var fri mann i ca. 6 måneder. Efter opinionsytringer i pressen om „denne urimelig milde dom” og „uforståelige mildhet i straffeutmålingen”, endog ledende artikler i store Oslo-aviser om „Rettsoppgjørets utglidning”, blev dommen av påtalemyndigheten påanket til Høyesterett til skjærpelse av straffen. Ved Høyesterettsdom av 26. februar 1949 blev straffen forhøiet til 8 års tvangsarbeide. Efter denne dom hadde han i henhold til de gjeldende bestemmelser ytterligere ca. 10 måneder å sone. Fra flere hold blev han oppfordret til å søke ettergivelse av denne resterende straff. Det blev fra kompetent juridisk hold sagt ham, at han på ansøking kunde gjøre regning med ettergivelse av de nevnte 10 måneders soningstid. Han ønsket imidlertid ikke å ta imot nogen benådning, men gikk straks inn igjen i Ilebu Fængsel og satt straffetiden ut. Han blev fradømt sit embede, dømt til tap av alle borgerlige rettigheter og til betaling av en for sine økonomiske forhold klækkelig erstatning.

Foruten medlemskapet i NS var der to punkter i tiltalen:

Det ene var siktelse for, at han som embedsmann ved legasjonen i Berlin hadde vist forsømmelighet med hensyn til underretningsplikten overfor Utenriksdepartementet i Oslo i de kritiske apriildager i 1940. For dette punkt blev han blankt frifunnet både i Lagmannsrett og Høyesterett.

Det annet punkt gjaldt en række artikler han hadde skrevet i en Oslo-avis i 1942. I disse artikler hadde han i tilspisset form gitt uttrykk for synsmåter, som vakte forargelse hos borgerskapet i hovedstaden og noget henimot raseri i visse kredser sammesteds. Som forfatter av disse artikler blev han i Lagmannsrettsdommen betegnet som „farlig”, og denne betegnelse blev i Høyesterettsdommen skjærpet til „særlig farlig”.

I 1936 blev han utnevnt til ridder av 1. kl. av St. Olavs Orden. Efter at Høyesterettsdommen var faldt, blev denne dekorasjon strøket i St. Olavs Ordenens ruller. Ulrich Stang er forøvrig innehaver av en lang række utenlandske dekorasjoner, den danske Danebrogsorden, den svenske Nordstjerneorden, den franske Æreslegion, den hollandske Oranje-Nassau-orden, den belgiske Kroneorden o.s.v.

Han er medutgiver og redaktør av nærværende slektsbok.

3 barn.

iftu Bergen
ve Bergen
jen 857—

kom i
n blev
st i 1822.

e har års
ig praktisk

den næsten eventyrlige fremgang — på alle områder — som fulgte i den politiske bevægelses kjølvand. Han følte sig tiltalt av nasjonalsocialismens ideer og sluttet sig i 1941 til den parallelle bevægelse i hjemlandet. I mai 1945 blev han arresteret og satt i fengslet på llebu til slutten av august 1948, da han av lagmannsretten i Oslo blev domt til 4 års tvangsarbeide. På dette tidspunkt hadde han etter de gjeldende soningsbestemmelser sittet inne lenger tid end nødvendig efter domsresultatet. Han blev derfor løslatt like efter domsavsigelsen og var fri mann i ca. 6 måneder. Efter opinionsytringer i pressen om „denne urimelig milde dom” og „uforståelige mildhet i straffeutmålingen”, endog ledende artikler i store Oslo-aviser om „Rettsoppgjørets utglidning”, blev dommen av påtalemyndigheten påanket til Høyesterett til skjærpelse av straffen. Ved Høyesterettsdom av 26. februar 1949 blev straffen forhøiet til 8 års tvangsarbeide. Efter denne dom hadde han i henhold til de gjeldende bestemmelser ytterligere ca. 10 måneder å sone. Fra flere hold blev han oppfordret til å søke ettergivelse av denne resterende straff. Det blev fra kompetent juridisk hold sagt ham, at han på ansøking kunde gjøre regning med ettergivelse av de nevnte 10 måneders soningstid. Han ønsket imidlertid ikke å ta imot nogen benådning, men gikk straks inn igjen i llebu Fængsel og satt straffetiden ut. Han blev fradømt sit embede, dømt til tap av alle borgerlige rettigheter og til betaling av en for sine økonomiske forhold klækkelig erstatning.

Foruten medlemskapet i NS var der to punkter i tiltalen:

Det ene var siktelse for, at han som embedsmann ved legasjonen i Berlin hadde vist forsømmelighet med hensyn til underretningsplikten overfor Utenriksdepartementet i Oslo i de kritiske apriildager i 1940. For dette punkt blev han blankt frifunnet både i Lagmannsrett og Høyesterett.

Det annet punkt gjaldt en række artikler han hadde skrevet i en Oslo-avis i 1942. I disse artikler hadde han i tilspisset form gitt uttrykk for synsmåter, som vakte forargelse hos borgerskapet i hovedstaden og noget henimot raseri i visse kredser sammesteds. Som forfatter av disse artikler blev han i Lagmannsrettsdommen betegnet som „farlig”, og denne betegnelse blev i Høyesterettsdommen skjærpet til „særlig farlig”.

I 1936 blev han utnevnt til ridder av 1. kl. av St. Olavs Orden. Efter at Høyesterettsdommen var faldd, blev denne dekorasjon strøket i St. Olavs Ordenens ruller. Ulrich Stang er forøvrig innehaver av en lang række utenlandske dekorasjoner, den danske Danebrogorden, den svenske Nordstjerneorden, den franske Æreslegion, den hollandske Oranje-Nassau-orden, den belgiske Kroneorden o.s.v.

Han er medutgiver og redaktør av nærværende slektsbok.

3 barn.

ig 1887.
n. erende